

TRACE

**Traditional Children's Stories for a common
Future**

Žabica divojka

Fran Mikuličić

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Živeli su tako jedan muž i žena i već su bili skoro ostareli, a diteta nisu imeli. Vavek su molili, da bi njin dal kakovo dite. Projdu nazad na jedno prošćenje i mole opet boga, da bi njin dal dite, ma makar bila i žabica. Povrnu se nazad doma i borme žena očuti, da je zanosećala i za devet meseci rodi ona, ale ča? Žabicu! Ma i s ten su bili veseleji, leh prez niš. Žabica j' bila vavaek vane va trsju i malo kad doma dojahala. Muž stari je vavek delal va trsju, a žena mu saki dan hodila z obedon. Ale kako je već ostarela, počela se j' jedan dan tužit, da već nemore ni z mesta, a komo mužu poč z obedon, aš njoj nogi niš nevaljaju. Sad dojde žabica kćer zvani, a ova već imela četrnaest let, pa govori: „Majko! Vidinda ste stari, da već nemorete hodit , ni ocu poč z obedon, leh dajte obed, ja gren š njin“. „Draga moja kćerko žabice, kako bi ti išla z obedon, kad nećeš moć ni nosit, pa nimaš ni ruk, s čen biš prijela lonac“. „Ja ću moć nosit“, govori žabica, „leh mi kladite lonac na hrbat i vežite mi ga za nogi, pa se nebojte“. „E pak provaj, ako budeš mogla“. Sad njoj klade lonac na hrbat, veže njoj ga za nogi i pošalje ju ća. Žabica nosi, nosi, a kad je došla k lese od vrta, kade j' njoj bil otac, ni je mogla opret ni preko proc, pa počme oca zvat. Otac dojde, zame lonac z nje i ji. Žabica mu pak reče, neka ju digne na jednu črešnju. On ju digne, a ona počne kantat. Kanta, da se se od nje ozvanja, i to tako lipo, da bi čovik rekal, da to vili kantaju. Sad pasiva tuda kraljev sin, ki je bil na jagu došal, i nasliše kanat. Kad već ni bilo kanta čut, dojde staromu i pita ga, ki to tako lipo kanta. Stari govori, da on to nezna, da on nijednoga ni nečuje, leh gavrani nad njim leteć. Ma povejte mi leh, koi god je; ako je muški, bit će moj pajdaš, ako je divojka, bit će moja ljuba. Ale staroga bilo strah povedat, pa reče, da on nezna. Sad projde kraljev sin doma. Drugi dan donese opet žabica staromu oca u obed i opet ju on klade na črešnju, a ona počela opet kantat, i glje, dojde kraljev sin i danas napočno tamo na jau, leh da čuje opet kanat i da vidi, ki je. Žabica kanta na črešnje, da vas dolac ozvanja. Kad je kanat prestal, opet dojde kraljev sin staromu, pa ga pita, nek mu poveje, ki to kanta. Stari mu govori, da on nezna. „Da ki ti j' obed donesal“ pita ga kraljev sin. „Ja san“, veli stari, sam doma hodil, pa san bil trudan tako, da nisam mogal jist, pa san ga sobun donesal“. „Ma srce mi vanka zanimlje on kanat, vi sigurnostarče znate, ki kanta, povejte mi ; ako j' muški, bit će mi pajdaš, ako j' divojka, bit će mi ljuba“. Sad govori stari: „Ja bi van povedal, ale me j' sran, a i vi bite se jadili“. „Ma nebojte se, leh mi povejte“. On mu sad poveje, da to žabica kanta i to da j' njegova kćer. „Recite njoj, nek gre dole“. Žabica dojde dole i još jedanput zakanta. Mladiću se srce skače od veselja pa njoj govori: „Budi moja ljuba“ Jutra imaju doć mojih dveh brat ljubi i ka od njih donesen lipju rožicu, toj je obećal kralj, da će njoj i zaručniku njejemu kraljevstvo pustit. Za moju ljubu dojdj ti tamo i donesi rožicu, kakovu budeš otela“. Žabica mu govori: Ja ću doć, kako želiš, ale ti imaš z dvora poslat beloga peteha, na ken ću doć jašuć“. On projde ća i pošalje njoj z domi beloga peteha. Ona pak projde k suncu i prosi sunčene halji. Jutro dan, kad je bilo, zajaše žabica peteha, a halji sunčene zame sobun. Kad je takova došla do graske straži, ni ju ova otela pustit, ale kad je rekla, da će ih tužit kraljevu sinu, ako ju nepuste, puste ju onput valje. S čen je stupila va grad, valje njoj se peteh učini bela vila, a žabica se učini najlipja divojka na svitu, obuče sunčene halji, a za rožicunosi klas od šenice i tako dojde va kraljev palac. Sad dojde kralj najprvo k ljube najstarejega sina i pita ju, kakovu j' rožicu donesla. Ona mu pokaže šipak. Dojde k ljube srednjega sina pa pita, kakovu j' pak ona rožicu donesla. Ona mu pokaže garoful. Obrne se k ljube najmlajega sina, opazi valje pu nje klas šenice, pa njoj govori: „Ti si nam najbolju i najkorisneju rožicu donesla ; vidi se, da znaš, da se prez šenice neda živet i da ćeš znat škrbet. Ča te nan druge rožice i superbija? Oženi se za najmlajega moga sina, komu si ljuba, i njemu ću pustit moje kraljevstvo“. I tako postala žabica kraljica